

Отъ време на време, жадуващъ да бжда насърд-
ченъ, да получа справедливи похвали:

— Върви ли, а? — питахъ азъ Бернара, който
продължаваше да стои прегърбенъ надъ седлото ми.

— Много добре! Вие имате природна дарба.

— Наистина ли?

— Честна дума.

— Тристанъ Бернаре, вие се подигравате!

— Съвсемъ не се подигравамъ! — увѣряваше той.
Нека лицето ми се покрие съ гнойни пжпки, ако вие не
карате самичекъ следъ два деня!

Тѣзи думи ми вдѣхваха надежда.

Обаче, ставаше нѣщо обикновено: колкото по-бърже
карахъ, толкова повече гласътъ на Тристанъ Бернара
изгубваше своята звучностъ!.. Той като че ли се изпа-
ряваше!.. За вѣрване бѣше, че тънкиятъ пластъ въз-
духъ между мене и моя събеседникъ се разтѣгаше
малко по малко, като мѣхъ на хармоника. И азъ се
радвахъ хиляди пжти повече, отколкото мога да изразя
това съ думи, защото никакъ не се съмнявахъ, че
авторътъ на „Никелови крака“ надуваше дробоветѣ си
да тича подире ми въ качеството си на крепителъ и
пазителъ на моя центъръ на тежестта.

Човѣкътъ е природно добъръ; той обича да кара
другитѣ да плащатъ за правенитѣ му услуги.

Мисълта, че моятъ любезенъ приятелъ можеше да
заплати своята голѣма услужливостъ съ наченки на
апоплексия, нѣмаше въ себе си нищо отвратително;
тъкмо напротивъ! Като си представяхъ мислено него-
витѣ пропити съ изтощение очи и неговата гжста кафява
брада, отъ която струеше злокачествена мокрота, азъ
чувствахъ да растатъ на краката ми крилетѣ на
Меркурий, и велосипедътъ ми въ това време летѣше на
своитѣ гумени колела като вѣтъръ.

Изминаха нѣколко минути.

— Горещо ли ви е, стари ми приятелю? — запитахъ